

UN OS AL MARROC

~~~~~ LLUC SILVESTRE & MR.ED ~~~~~

IV PREMI VALÈNCIA DE NOVEL·LA GRÀFICA

institutió
alfons el magnànim
centre valencià
d'estudis i d'investigació

Col·lecció Alfons el Magnànim
Direcció editorial: Miguel Ángel Giner Bou

UN OS AL MARROC

Lluc Silvestre i Mr. Ed

© del text: Lluc Silvestre, 2022

© dels dibuixos: Edgardo Carosia "Mr. Ed", 2022

© Andana Llibres S.L.

Av. Aureli Guaita Martorell, 18

46220 Picassent

www.andana.net / andana@andana.net

Assessorament lingüístic: Inca Vallès

Disseny i maquetació: LaGRÚAestudio

Imprès per Anman Gràfiques

Reservats tots els drets. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del *Copyright*, sota les sancions establides en les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

1a edició, maig de 2022

ISBN: 978-84-123716-6-6

Dipòsit legal: V-887-2022

 UN OS AL
MARROC
 LLUC SILVESTRE & MR. ED

*A la Pascale i al Blai.
Gràcies pel «cameo».
A la novel·la de la meva vida sou els protagonistes.*

*A l'Ed.
Agraïment infinit.
He escrit aquesta història perquè un dia em vas dir que la dibuixaries.
Jo poso la lletra, i tu..., el talent.*

*Als músics, tècnics i altres professionals del sector de la música.
Sou la meva segona família.*

*A les meves companyes de l'Institut Ramon Llull.
Per deixar-vos la pell per la cultura des d'una institució pública.*

Lluc

*Al Lluc.
Home de mar, per haver-me embarcat en aquest projecte.*

*A totes les persones que remen dia a dia per allunyar dels tentacles de la
burocràcia el més bonic de la cultura.*

*A la meva petita família.
El meu far, sempre.*

Ed

PRÒLEG

Les històries que comencen amb viatges sempre comporten un procés i uns aprenentatges. Aquest còmic no deixa de ser això: un recull de peripècies viscudes en primera persona i portades a la ficció que aconsegueix entrelligar moltes capes de realitat. Una realitat en plural, travessada per diferents factors sociopolítics que han portat la relació de dos països veïns a trobar-se de cara. Dos països separats pel mar Mediterrani, una frontera que carrega amb una complexitat: a la vegada que separa els continents d'Europa i Àfrica, també els uneix.

Aquest cop, però, el Lluç fa el camí invers, amb uns altres propòsits: la música i la cultura són el motor narratiu que uneix aquesta història. Una història que al llarg de les vinyetes es va construint sobre la motivació d'aprendre àrab, un viatge al Marroc, un festival de música, companyes de feina i amics, medines, molta generositat, comunitat i altres maneres de fer i viure que, entre capítol i capítol, es veuen tenyides d'un xoc cultural que, en aquest cas, funciona com un catalitzador que ajuda a desfer estereotips.

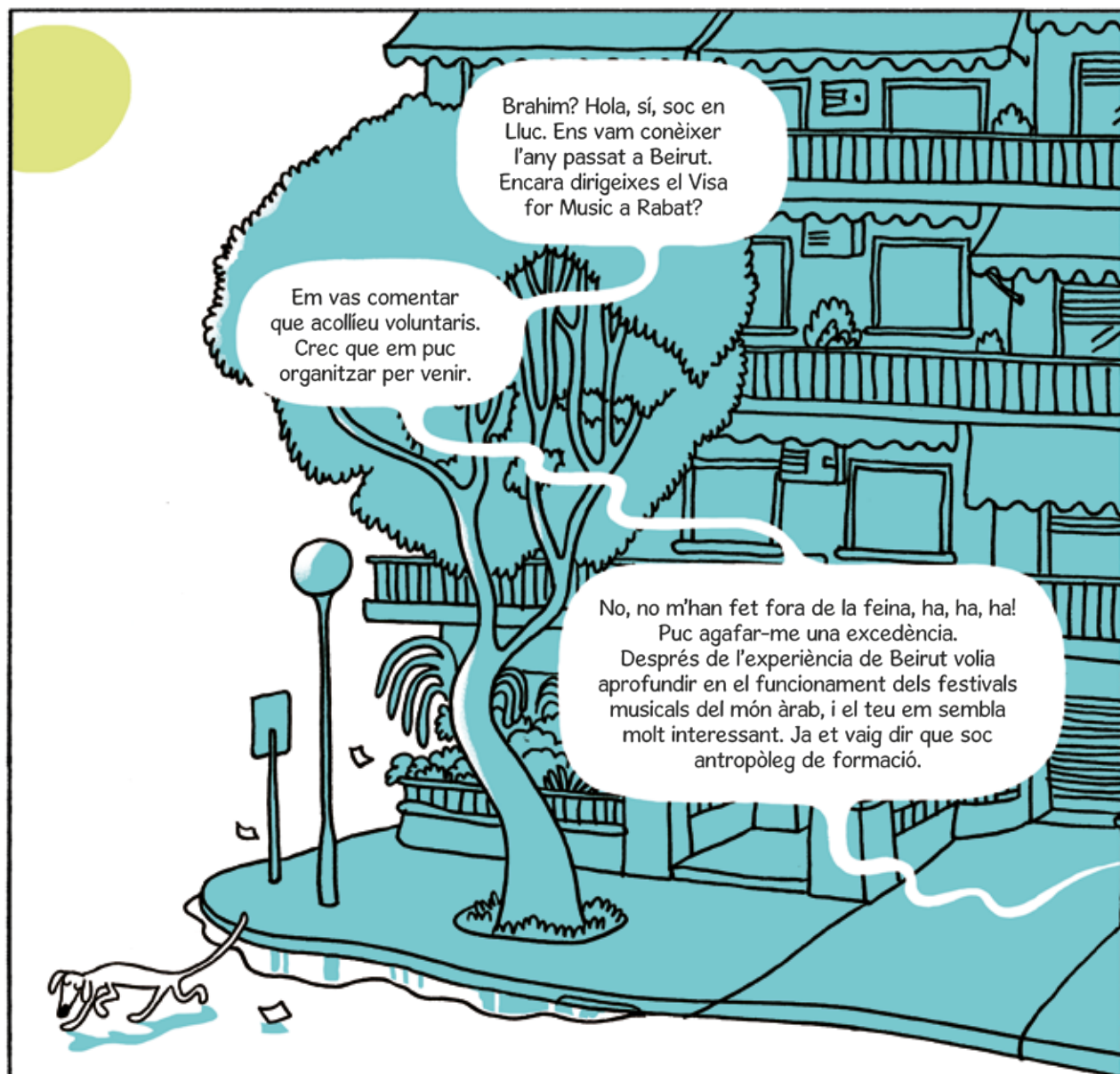
Posar imatges a petites escenes i diàlegs ajuda a visibilitzar situacions concretes que tenen un impacte emocional important. Ajuden a entendre com la història marca certs contextos socials i estructurals d'un país que ha sigut colonitzat i que encara està intentant deixar de ser-ho. I és allà on veus que les energies se centren en un motiu comú que, a mesura que es va explicant, també visibilitza una realitat que és sinònim de precarietat. I quan parlem de precarietat, no podem deixar enrere l'autogestió i els sistemes alternatius, la bona fe i moltes mans per poder tirar endavant.

El més rellevant de tot? Com les imatges ajuden a concebre de manera concreta la trama i ajuden a desmuntar mites. El més interessant? Les incursions històriques i les referències artístiques que ajuden a vestir aquesta lectura entretinguda i amable.

Ikram Bouloum, artista, DJ i agitadora cultural

Aquest últim any
han passat moltes coses.
Només tornar de Beirut
em vaig posar a estudiar
àrab i això ha despertat
moltes suspicàcies al
meu entorn...

Vols estudiar àrab?
Per què? Per parlar
amb els moros?
Si només saben
cridar i robar!

Estudiar àrab?
Per estudiar una llengua
complicada, millor que
estudiis el xinès, que és
un idioma de futur!

Anticipen un món al pur estil Blade Runner, on en
una ciutat com Barcelona no es veurà sortir el sol
i plourà tot el temps.

Àrab? En quin món vius?
No saps que parlar bé
l'anglès és imprescindible?
Jo tinc una cangur nepalesa
perquè en Miquel el parli des
de petit, com si fos
un nadiu.

Disculpa, he de
trucar-li per dir-li
que el nen s'ha de
prendre la medicina...

Eit gotas...
vull dir... drops!
at-eit-hauers!

Lisen, lisen:
hay mucho eit...
ai now, ai now,
lisen...

Uan drop,
two drops, tree
drops, for drops, faif
drops, six drops,
seven drops, eit
drops, ok?

PERÒ QUE MALAMENT
QUE PARLA L'ANGLÈS LA
GENT DEL NEPAL!

L'ÀRAB

pertany a la família de les llengües semítiques,
juntament amb l'hebreu o l'amhàric,
que es parla a Etiòpia.

Lingüísticament
parlant...,

un palestí i un israelià
estan molt més a prop
del que jo podia pensar.

L'àrab clàssic
es va començar a escriure entre els
segles V i VI, però va experimentar
un gran desenvolupament a partir
del segle VII, quan es va utilitzar
com a llengua vehicular de
la religió musulmana.

Com a llengua
escrita no ha patit
gaires canvis des
d'aleshores.

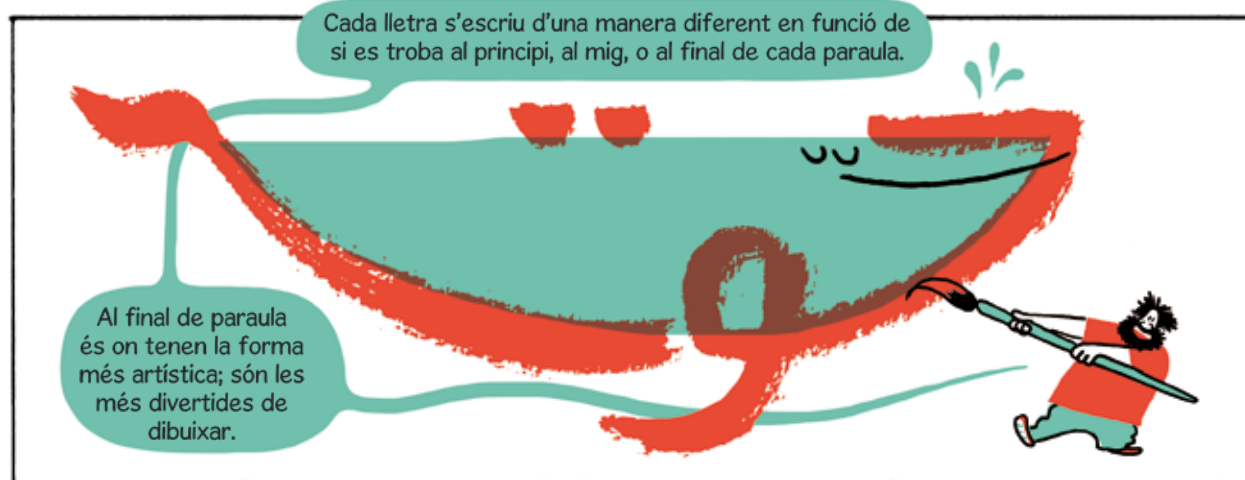

La meva primera impressió estava molt allunyada de la imatge tòpica que m'havia fet del que podia ser una classe d'àrab...

Res més allunyat de la realitat. La majoria de professors són dones, i els meus companys de classe, també.

És una llengua complexa, però els començaments són molt agraïts. En poc temps pots estar escrivint textos senzills i transcrivint els noms de la gent.

Aquí tens el teu nom en àrab, Blai!

M'escrives el meu?

Ho sento... L'àrab no té la lletra P.

I com en diuen, de la patata?

"BATATA"

D'això... Et serveix Bascale? No sona pas malament...

L'àrab té singular, plural i el dual, que defineix específicament un grup de dues persones.

Coneixeu alguna llengua més romàntica?

Uns dies abans de marxar quedo amb en Yacine Belahcene, l'únic músic d'origen àrab que conec. De pare algerià i mare catalana, va viure fins als tretze anys a Alger.

Ha liderat bandes musicals com Yacine & The Oriental Groove, Nour o Cheb Balowski.

Salam aleikum!

Yacine! Aleikum salam!

Ja m'ha arribat que estàs estudiant àrab. Labès?

Labès!

L'any passat vaig anar al Líban per feina i en vaig tornar molt impressionat. He vist que ens assemblem molt.

Segur que et semblava que marxaves a la fi del món.

No sabia ni situar Beirut en un mapa...

Doncs, com et quedes si et dic que la capital més pròxima a Barcelona és Alger?

És més a prop que Madrid.

De veritat?

Sí, però el peatge que has de pagar per creuar el Mediterrani no és el de l'autopista.

A Beirut vaig conèixer uns músics marroquins que treballen en projectes musicals a les escoles públiques, per dotar de referents actuals les noves generacions d'estudiants que tenen l'àrab com a llengua materna.

Aquí està tot per fer. Fa molts anys que intento introduir projectes com el que m'expliques. Amb la meua música reivindico aquesta mescla; a veure si podem treure'ns de sobre tots aquests prejudicis.

Com les Mediterranean Clash Party que organitzes. Molen molt!

Però sembla que les institucions no acaben d'entendre la importància d'un tema tan sensible com aquest, ni de com abordar-lo.

És cert que després dels atemptats de Barcelona sembla que existeix una sensibilitat especial i una necessitat d'aprofundir en el tema de la integració de les comunitats magribines i amazigues de Catalunya.

I molt bona voluntat per part d'algunes entitats i programadors d'ajuntaments que organitzen aquest tipus d'esdeveniments.

Suposo que per fomentar la cohesió social i lluitar contra el creixent racisme.

Últimament m'han contractat més, però no tot s'arregla posant guinguetes de dolços i te a la menta i programant concerts de "l'àrab" que tens més a mà.

No dic que no s'hagi de fer; està bé, però és una visió molt reduccionista del

El meu rol a la societat està definit, sense matisos. L'espai on se'm permet expressar la meua identitat àrab és només a sobre de l'escenari.

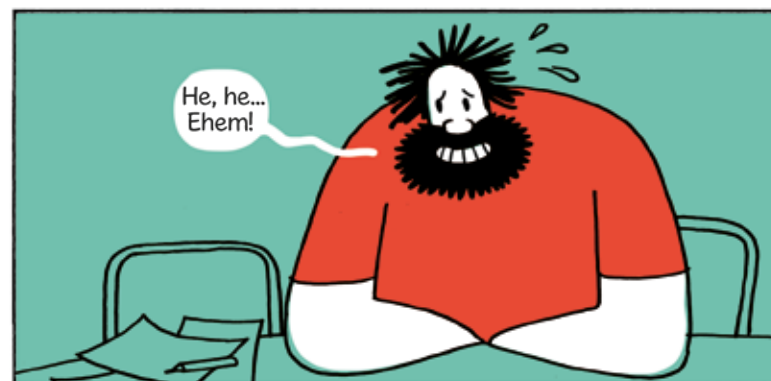
Quan en baixu puc ser "català" o "àrab". Mai totes dues coses a la vegada.

Encara que faci 25 anys que visc aquí, pels catalans soc l'algerià que parla català i, pels algerians, "l'espanyol" que parla àrab...

La gent amb múltiples identitats socials sempre estem en terra de ningú, però no és una cosa que em desagradi.

el ViATGE

